

CRÍTICA

Marcel·lí Borrell

Un conte d'amor

LA TRAMA: Viena, finals de segle XIX i principis del XX. El príncep Leopold ordena a l'inspector Uhl que empresoni per farsant el mag Eisenheim, qui descobreix que Sophie, l'amor de la seva infantesa, és a punt de casar-se amb el príncep.

La pel·lícula: Basant-se en el conte *Eisenheim the illusionist* de Steven Millhauser guanyador del premi Pulitzer, Neil Burger i el seu equip han recreat una història d'amor eròtic i d'il·lusionisme teatral, on els límits que imposaven la diferència de classes marquen profundament les relacions sentimentals. A més, el film incideix també en els neguits polítics de l'Imperi Austro-hongarès, en una època i una ciutat, Viena, a cavall dels descobriments científics i psicoanalítics que vindran a subratllar el conflicte entre raó i superstició. O allò del pensament mític i el pensament dialèctic.

Aquests elements socials juguen el paper de teló de fons per a un conte meravellós, viscut per la parella d'enamorats que hauran de vèncer dramàtiques vicissituds. El film s'impregna d'una nostàlgica atmosfera decadent, entre les llums i les ombres d'un temps ultrapassat. La posada en escena i la reconstrucció d'una Viena de-

El ilusionista

Director: Neil Burger.

Intèrprets: Edward Norton,
Jessica Biel, Paul Giamatti,Rufus Sewell, Allyson
McKenzie, Liz Sue. EUA, 2006.
110 minuts. Lauren.

cimonònica, està acuradament primfilada, tan d'acord amb el tema d'un amor gairebé impossible i tràgic, com dels personatges que la protagonitzen.

Edward Norton és l'il·lusionista del títol, i l'actor hi aboca un magnetisme d'ambigua presència. Enfrontant-se-li, el sempre convincent Paul Giamati en l'inspector, capaç de fer creïble i apassionant qualsevol paper. Jessica Biel és Sophie, una comtessa *delicatessen* d'aparença cristallina, tots tres foragitats pel letal Rufus Sewell amb la fúria continguda del príncep Leopold. El bombonet que és *El ilusionista* té el *look* cromàtic, ombrívol (segons els Lumière) de la ciutat onírica sota els fanals i damunt les llambordes, amb el ritme evanescent i suggeridor de les millors partitures del minimalista Philip Glass. Fent honor al títol, el film no està exempt de trucs i cops d'efecte dramàtic.

La frase: "Tal vegada en aquesta il·lusió hi hagi la veritat", afirma ultra misteriós el mag Eisenheim, moments després d'haver fascinat els espectadors del teatre vienès. És la fràgil frontera entre la realitat i el fantàstic, quan la raó trontolla davant l'extraordinari.

La recomanació: Els esperits romàntics i amb ganes de renunciar a l'imperi del dia a dia prosaïc, tenen un delicat pastís a la pantalla. És com el màgic d'Oz, però destinat als adults somiadors.